

vezetéssel a magyar elképzeléseket. Beleegyezést kértek ahhoz, hogy a magyar csapatokat visszahozhassák a frontról, mert „a veszteségek... felszerelésben oly nagyok, hogy a csapatok harctéri értéke szinte teljesen megszűnt”. Ismét elővették régi érvüket, miszerint a csapatok frontszolgálata az országot mind katonailag, mind gazdaságilag túlságosan meggyengíti, és képtelenné teszi, hogy ellássa a rend fenntartását Délkelet-Európában, ami pedig létérdeke a Harmadik Birodalomnak is.¹⁹

Tekintettel azonban arra, hogy az oroszok nem várt kemény ellenállást tanúsítottak, mi több, a tél folyamán ellentámadásba mentek át, a tengelyhatalmak hallani sem akartak arról, hogy a magyar csapatokat kivonják, éppen ellenkezőleg, ragaszkodtak ahhoz, hogy Magyarország növelje háborús részvételét. A tengely hivatalos személyiségei egymásnak adták a kilincset, oly sűrűn jöttek ezzel a követeléssel Budapestre.²⁰ Végül a magyarok engedtek, és beleegyeztek, hogy a hét megszálló hadosztály mellé további kilenc „könnyű hadosztályt” küldenek a frontra. A harcoló csapatok létszáma a gépesített és a többi kisegítő alakulattal együtt 200 000 fő körül mozgott. Ezt a kontingenst, vagyis a második magyar hadsereget Jány Gusztáv tábornok vezényelte. A megszálló csapatok létszáma 40-50 000 fő körül mozgott. A második magyar hadsereg „kiszolgálására” munkaszolgálatos-egységeket küldtek ki Ukrajnába. Zömmel hadköteles korú zsidókból állították össze ezeket a egységeket, amelyek között voltak rendes és voltak ún. büntetőalakulatok. 1942-ben több tízezer magyar zsidó teljesített szolgálatot a frontokon Ukrajnában. Jó részük eltűnt vagy fogságba esett, amikor 1943-ban bekövetkezett a voronyezsi katasztrófa, vagyis a magyar haderő végzetes veresége (lásd a 10. fejezetet).

Az antiszemitizmus felerősödése

Magyarország belépése a második világháborúba vízválasztónak tekinthető az ország zsidósága szempontjából. A háború legelső hónapjaiban számottevően romlott a zsidók helyzete. Bevezették a harmadik zsidótörvényt, s közben folyt a dühödt uszítás. Nemcsak a bolszevizmus rémségeiért tették felelőssé őket, de az ország minden gazdasági bajáért a zsidókat okolták. A szélsőjobboldal nemcsak azt követelte, hogy Magyarország fokozza háborús erőfeszítéseit, de azt is akarta, hogy a zsidókérdésben ugyanazt tegyék, amit a németek, vagyis a zsidókat, valamint a nemkívánatos nemzetiségi csoportokat „telepítsék ki”.

A szlávok és románok kitelepítését, mint kivihetetlen elképzelést, mindjárt a kezdet kezdetén elejtették. Ezzel szemben lázas buzgalommal vadásztak a hontalan zsidókra, és akiket elkaptak, kitelepítették. Július